

— Не викай! Искашъ да разиграешъ лозитѣ ли? Бери тамъ и мълчи!

Едва изказалъ тия думи и като отъ невидѣло предъ насъ изпъкна пждарѣтъ, съ пушка презъ рамо и тояга въ ржката.

— Пипнахъ ли ви? — извика той.

Познахъ Коста пждарина. Засукалъ дебели мустаци нагоре, той свирепо ни гледаше. Коста бѣше най-лошиятъ пждаринъ. Дори говорѣше се, че нѣкога въ яростта си убилъ единъ човѣкъ въ лозята.

Любо, който се бѣше навелъ, като чу гласа на пждарина, литна надъ синора и съ всички сили се втурна да бѣга. Пждаринѣтъ не искаше да ме остави и да подгони Любо, затуй запрати тоягата си следъ него и ме хвана за ржката.

— Чакай сега, сине майчинъ, азъ да те науча какъ се краде грозде. — Той извади отъ джоба си малко кълбце канапъ, навърза гроздоветѣ единъ до другъ и като ги уви около врата ми, върза двата края на канапа и така азъ бѣхъ накиченъ съ голѣмъ гроздовъ вѣнецъ. Тръгни сега съ мене!

Лозята проечаха отъ моя плачъ. Азъ му се молѣхъ, казахъ му, че приятелѣтъ ме излъга, но той не вѣрваше.

— Ела да те водя сега въ полицията и да те прекарамъ тѣй накиченъ презъ цѣлия градъ, та да се научишъ, какъ наказва Коста пждаринѣтъ.

Той ме блѣсна предъ себе си и ме подкара къмъ града.

О! Азъ бѣхъ готовъ веднага да умра, стига да не ме видятъ въ града съ тия страшни накити. А ако ме срещнатъ приятелитѣ ми, ще ми се при-свиватъ догде сж живи!...

Страшно нѣщо. Всѣка крачка, направена къмъ